

ஆகஸ்ட் 9, 2026

பொதுக்காலத்தின் 19-ஆம் ஞாயிறு

1 அரசர்கள் 19: 9, 11-13; உரோமையர் 9: 1-5; மத்தேயு 14: 22-33

முன்னுரை:

"இறைவா, உம்மால் படைக்கப்பட்ட கடலோ மிகவும் பெரியது; ஆனால் என்னிடம் உள்ள படகோ மிகவும் சிறியது!" என்ற ஒரு பழமையான மீனவரின் மன்றாட்டு உண்டு.

பல வழிகளில், இந்த மன்றாட்டு நம் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையையும் பிரதிபலிக்கிறது.

வாழ்க்கை பெரும்பாலும் நமது வலிமையைவிட பெரியதாகத் தோன்றுகிறது.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள காற்றையும் அலைகளையும் கட்டுப்படுத்த நம்மிடம் குறைந்த ஆற்றலே உள்ளது என்பதை நாம் உணரும் தருணங்கள் உண்டு.

இன்றைய நற்செய்தி வாசகங்கள் நம்மை அந்த அனுபவத்திற்குள் அழைத்துச் செல்கின்றன. சீடர்கள் புயலை எதிர்த்துப் போராடுகிறார்கள்; எலியா இறைவாக்கினர் கடும் காற்றிற்கும் தீ பரவலைக்கும் பிறகு எழுந்த அமைதியில் இறைவனின் குரலைக் கேட்கிறார்; தூய பவுல் அடிகளார் அன்பின் பொருட்டுத் தன் மக்கள் மீது கொண்ட துயரத்தைச் சுமக்கிறார்.

விசுவாசம் என்பது துன்பங்களே இல்லாத வாழ்வு அல்ல; மாறாக, அத்துன்பங்களின் நடுவிலும் இறைவனின் பிரசன்னத்தை நம்பியிருப்பதே என்பதை ஒவ்வொரு வாசகமும் நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

பல நேரங்களில், பயம் நமக்குள் உரக்கப் பேசத் தொடங்கிவிடுகிறது. மனக்கவலை, ஏமாற்றம், மற்றும் நிச்சயமற்ற தன்மை ஆகியவை நமது அகக்கண்ணை மறைத்து, நமக்கு மிக அருகில் இருக்கும் ஆண்டவரை அடையாளம் காண முடியாமல் செய்துவிடுகின்றன. இருப்பினும், கிறிஸ்து கலங்கி நிற்கும் ஒவ்வொரு உள்ளத்திற்கும் அதே வார்த்தைகளைத்தான் தொடர்ந்து சொல்கிறார்: "துணிவோடு இருங்கள்; நான்தான், அஞ்சாதீர்கள்."

இன்று இந்தத் தூய நற்கருணை மறைநிகழ்வைக் கொண்டாட நம்மை ஆயத்தம் செய்யும் வேளையில், பயம் நம் நம்பிக்கையைத் தளரச் செய்த நேரங்கள், இறைவனின் மெல்லிய குரலை உலகின் இரைச்சல் மூழ்கடித்த தருணங்கள், மற்றும் நம்மை மீட்க கிறிஸ்து நீட்டும் கரத்தைப் பற்றிக்கொள்ள மறந்துபோன தருணங்களை நினைவுகூர்ந்து மன்னிப்பு கேட்போம்.

மறையுறை:

"இறைவா, உம்மால் படைக்கப்பட்ட கடல் மிகவும் பெரியது; எனது படகோ மிகவும் சிறியது" என்ற பிரான்ஸ் நாட்டின் (Breton) பழமையான மீனவர்களின் பிரார்த்தனை ஒன்றை அமெரிக்க அதிபர் ஜான் எஃப். கென்னடி அவர்கள் தன் அலுவலக மேஜையில் வைத்திருந்தார். அது மனித இயல்பின் ஆழமான ஒரு உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது: வாழ்க்கை என்பது நாம் நினைப்பதைவிட பெரியது, கணிக்க முடியாதது, மற்றும் அதிக வல்லமை கொண்டது. ஒரு சிறிய படகுதான் பயணிக்க வேண்டிய கடலைத் தேர்ந்தெடுப்பதில்லை; மாறாக, அதில் எவ்வாறு மூழ்காமல் மிதப்பது என்பதை மட்டுமே கற்றுக்கொள்கிறது.

நம்மில் பெரும்பாலோருக்கு கட்டுப்பாட்டை மீறிய சூழ்நிலைகளின் முன் நிற்கும் அனுபவம் உண்டு. நமக்கு ஒரு நோய் திடீரென கண்டறியப்பட்டால் எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிடுகிறது; நமது உறவில் விரிசல் ஏற்படுகிறது; குடும்பத்தின் சுமை கூடுகிறது; அல்லது எதிர்காலத்தைப் பற்றிய தெளிவில்லாமல் ஒரு முடிவை எடுக்க வேண்டி வருகிறது. திடீரென்று, நமது நம்பிக்கை எவ்வளவு பலவீனமானது என்பதை உணர்கிறோம். கடல் கொந்தளிக்கிறது; நம்மிடம் உள்ள சிறிய படகோ தடுமாறுகிறது.

ஒரு பழமையான கதை உண்டு: இளம் மாலுமி ஒருவன் முதன்முறையாக அட்லாண்டிக் கடலில் பயணம் செய்தான். கடுமையான புயலின்போது, அனுபவம் வாய்ந்த கப்பல் தலைவர் (Captain) அலைகள் மோதியபோதிலும் மிகவும் அமைதியாக தேநீர் அருந்துவதைக் கண்டான். அந்த இளம் மாலுமி, "கேப்டன், உங்களுக்குப் பயமாக இல்லையா?" என்று கத்தினான். அதற்கு அந்த கேப்டன், "பயம் புயலை நிறுத்தாது, அது மாலுமியைத்தான் செயல்பட விடாமல் நிறுத்திவிடும் என்பதை நான் நெடுநாட்களுக்கு முன்பே கற்றுக்கொண்டேன்" என்றார். இது மிகவும் முக்கியமான உண்மை. பயம் மட்டுமே ஆபத்து அல்ல; அந்த பயம் நம் திசையையும், பகுத்தறிவையும், நம்பிக்கையையும் இழக்கச் செய்வதுதான் உண்மையான ஆபத்து.

மற்றொரு கடற்படை கதை இதை இன்னும் தெளிவாக விளக்குகிறது:

ஒரு பெருமைமிக்க கேப்டன் தனது புதிய போர்க்கப்பலை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு இருண்ட புயல் இரவில், எதிரே ஒரு ஒளி தெரிவதைக் கண்டார். உடனே சிக்னல் அனுப்புபவரிடம், "உங்கள் பாதையை பத்து டிகிரி தெற்கே மாற்றுங்கள்" என்று செய்தி அனுப்பச் சொன்னார். மறுமுனையிலிருந்து, "நீங்கள் உங்கள் பாதையை பத்து டிகிரி வடக்கே மாற்றுங்கள்" என்று பதில் வந்தது. கோபமடைந்த கேப்டன், "நான் ஒரு கேப்டன், உடனே பாதையை மாற்றுங்கள்!" என்றார்.

அதற்கு, "நான் இரண்டாம் நிலை மாலுமி, நீங்கள் தான் பாதையை மாற்ற வேண்டும்" என்று பதில் வந்தது. ஆத்திரத்தின் உச்சத்துக்கே சென்ற கேப்டன், "நான் ஒரு மிகப் பெரிய போர்க்கப்பலின் தலைவன்!" என்று கர்ஜித்தார். அதற்கு இறுதியாக அமைதியான பதில் வந்தது: "நான் ஒரு கலங்கரை விளக்கம் (Lighthouse)!"

தடையாகத் தெரிந்தது உண்மையில் இரட்சிப்பாக இருந்தது! எதிர்ப்பாகத் தோன்றியது உண்மையில் வழிகாட்டுதலாக இருந்தது. புயல் நேரங்களில், நமது பார்வைத்திறன் மங்கிவிடுகிறது. சில நேரங்களில் நம்மைக் காப்பாற்றக்கூடிய ஒன்றையே நாம் ஆபத்தாகத் தவறாகப் புரிந்துகொள்கிறோம்.

இன்றைய நற்செய்தி விவரிக்கும் உலகமும் இதுவே. சீடர்கள் கொந்தளிக்கும் கடலில் ஒரு சிறிய படகில் அலைகளாலும் காற்றினாலும் அலைக்கழிக்கப்படுகிறார்கள். இயேசு அவர்களோடு இல்லை—குறைந்தது அவர்கள் எதிர்பார்த்த வழியில் அவர் இல்லை. இந்த விவரம் மிகவும் முக்கியமானது; ஏனெனில், நாம் சரியானது என்று நம்பிச் செய்யும்போதும் துன்பங்களைச் சந்திக்கிறோம் என்ற விசுவாசத்தின் ஆழமான அனுபவத்தை இது தொடுகிறது.

சீடர்கள் இயேசுவை விட்டு ஓடிப்போகவில்லை. அவர்கள் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்துதான் சென்றார்கள். அவர்தான் அவர்களை முன்னேறிச் செல்லப் பணித்தார். ஆயினும்,

அந்தக் கீழ்ப்படிதல் அவர்களைப் புயலிலிருந்து விலக்கவில்லை.

பலர் இந்த உண்மையோடு அமைதியாகப் போராடுகிறார்கள்: "நான் நல்ல முறையில் வாழத்தானே முயல்கிறேன்? ஜெபிக்கிறேன், நேர்மையாக உழைக்கிறேன்... பிறகும் ஏன் என் வாழ்க்கை இவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறது?" விசுவாசம் என்பது புயல்களே இல்லாத வாழ்வு என்று நற்செய்தி பொய்வாக்குறுதி தரவில்லை. மாறாக, அந்தப் புயல்களின் நடுவிலேயே கிறிஸ்து நம்மிடம் வருகிறார் என்பதை அது வெளிப்படுத்துகிறது.

நற்செய்தியில் எளிதில் கவனிக்கப்படாத மற்றொரு சிறிய விவரமும் உண்டு. படகு "கரையிலிருந்து வெகு தொலைவில் இருந்தது" என்று நற்செய்தி கூறுகிறது. சீடர்கள் இரண்டு கரைகளுக்கும் நடுவே இருக்கிறார்கள்—புறப்பட்ட இடத்திலும் இல்லை, சேர வேண்டிய இடத்தையும் இன்னும் அடையவில்லை. ஆவிக்குரிய வாழ்வில், பல மனிதர்கள் இந்த இடைப்பட்ட நிலையில்தான் வாழ்கிறார்கள். பழைய மனிதராகவும் இல்லை, மாறாக தான் ஆக விரும்பும் புதிய மனிதராகவும் இன்னும் மாறவில்லை. உறுதியற்ற இந்த இடைப்பட்ட இடங்கள் பயத்தை வரவழைக்கலாம்; ஆனால், அங்குதான் நம் விசுவாசம் மிகவும் ஆழமாக வளர்கிறது.

ஒரு கட்டத்தில் அந்த வியக்கத்தக்க தருணம் நிகழ்கிறது. இயேசு தண்ணீரின் மீது நடந்து அவர்களை நோக்கி வருகிறார். ஆனால் ஆறுதலுக்குப் பதிலாக, சீடர்கள் முதலில் பயத்தையே அனுபவிக்கிறார்கள். "ஐயோ, பேய்!" என்று அலறுகிறார்கள்.

பயம் நமது பார்வையை மாற்றுகிறது. அன்பு இருக்கும் இடத்தில் ஆபத்தையும், அழைப்பு இருக்கும் இடத்தில் புறக்கணிப்பையும், பிரசன்னம் இருக்கும் இடத்தில் வெறுமையையும் அது பார்க்கச் செய்கிறது.

நீண்ட காலம் ஆதரவற்றோர் இல்லத்தில் பணிபுரிந்த செவிலியர் ஒருவர், இறக்கும் தருவாயிலிருந்த பல நோயாளிகள் ஒரே வருத்தத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டதாகக் கூறினார்: "நான் என் வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியை பயந்தே வீணாக்கிவிட்டேன்." மன்னிக்க பயம், மீண்டும் தொடங்க பயம், வெளிப்படையாக அன்பு செய்ய பயம், இறைவனை நம்ப பயம். வாழும் வாழ்க்கையைவிட உயிர் பிழைத்திருப்பதே முக்கியம் என்று ஆகுமளவுக்கு பயம் வாழ்க்கையைச் சுருக்கிவிடுகிறது.

அந்தப் பயத்தின் நடுவில்தான் இயேசு பேசுகிறார்: **"துணிவோடு இருங்கள்; நான்தான், அஞ்சாதீர்கள்."**

மறைநூல் முழுவதும் இந்த வார்த்தைகள் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றன; ஏனெனில் மனித வாழ்வின் மிகவும் நிலையான யதார்த்தங்களில் பயமும் ஒன்று.

"அஞ்சாதீர்கள்" என்ற கட்டளை ஒரு ஏமாற்று வார்த்தை அல்ல. இயேசு புயலை பொய்யானது என்று தட்டிக்கழிக்கவில்லை. அலைகள் உண்மையானவை, காற்றும் உண்மையானது. ஆனால் பயமே கடைசி வார்த்தையாக முடிந்துவிடுவதில்லை.

அப்போது பேதுரு ஒரு அசாதாரணமான காரியத்தைச் செய்கிறார்: "ஆண்டவரே, நீர்தாம் என்றால் நானும் தண்ணீரின் மீது நடந்து உம்மிடம் வரக் கட்டளையிடும்." இயேசுவும் எளிமையாக, "வா" என்கிறார்.

ஒரு கோணத்தில், பேதுருவின் செயல் பாதுகாப்பற்றதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் விசுவாசம் என்பது அப்படியொரு அடி எடுத்து வைப்பதில்தான் தொடங்குகிறது: நமக்கு எது பாதுகாப்பாகத் தோன்றுகிறதோ அதைத்தாண்டி, நம்மை அழைப்பவரை நோக்கி அடி எடுத்து வைப்பது. ஒவ்வொரு அழைத்தலும், மன்னிக்கும் ஒவ்வொரு செயலும், கடினமான ஒப்புரவும், மீண்டும் தொடங்க எடுக்கப்படும் ஒவ்வொரு முடிவும் — பேதுரு படகிலிருந்து வெளியே அடி எடுத்து வைத்த தருணத்தைக் கொண்டுள்ளது.

ஒரு இளம்பெண், தன் வெற்றிகரமான தொழிலை விட்டுவிட்டு, மறதி நோயால் பாதிக்கப்பட்ட தன் வயதான தாயாரைக் கவனித்துக்கொள்ளச் சென்றதை விவரித்தார். நண்பர்கள் அவளிடம் அவள் எதிர்காலத்தைப் பாழாக்குவதாகக் கூறினார்கள். தான்

பயந்ததாகவும், தயங்கியதாகவும் அவள் ஒப்புக்கொண்டாள். ஆனால் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவள் சொன்னாள்: "நான் செய்ததிலேயே மிகவும் கடினமான காரியம் அதுதான், ஆனால் இறைவனை நான் மிகவும் ஆழமாகக் கண்டுகொண்ட இடமும் அதுவே." விசுவாசம் தொடக்கத்தில் ஒருபோதும் பாதுகாப்பானதாக உணர்வதில்லை; அது நிச்சயத்தைவிட நம்பிக்கையை அதிகம் சார்ந்திருக்கிறது.

முதலில் பேதுரு தண்ணீரின் மேல் நடக்கிறார். ஆனால், "காற்றின் வலிமையைக் கண்டபோது அஞ்சினார்" என்று நற்செய்தி கூறுகிறது. அந்த ஒரு வரி ஆன்மீக வாழ்வின் பெரும்பகுதியைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. பேதுரு தன் கவனத்தைக் கிறிஸ்துவிடமிருந்து புயலின் பக்கம் திருப்புகிறார்.

இதுவும் நம்மில் பலருக்கு உண்மையல்லவா? நாம் நன்றாகவே தொடங்குகிறோம். நல்ல தீர்மானங்களை எடுக்கிறோம். திருமண வாழ்க்கையைச் சீரமைக்க, ஜெபத்தை ஆழப்படுத்த, கெட்ட பழக்கத்திலிருந்து மீள், அதிக பொறுமையோடும் தாராள மனத்தோடும் வாழ முயல்கிறோம். ஆனால் பலத்த காற்று வீசத் தொடங்குகிறது: விமர்சனங்கள், சோர்வு, ஏமாற்றம், பழைய பழக்கங்கள், மன சந்தேகங்கள். மெல்ல மெல்ல, நம்பிக்கையைவிட பயத்தின் சத்தம் உரக்கக் கேட்கிறது. பேதுரு மூழ்கத் தொடங்குகிறார்.

அதன் பின் வருவது நற்செய்தியிலேயே மிகவும் உண்மையான ஒரு ஜெபமாக இருக்கலாம்: "**ஆண்டவரே, என்னைக் காப்பாற்றும்!**"

அலங்காரமான வார்த்தைகள் இல்லை, மெருகூட்டப்படவில்லை. வெறும் உண்மையான கதறல். சில நேரங்களில் மிகவும் ஆழமான ஜெபங்கள் எளிமையானவையாகவே இருக்கின்றன. மருத்துவமனை நடைபாதையில் சொல்லும் ஜெபம், நடு இரவில் சொல்லும் ஜெபம், சோர்வில் முணுமுணுக்கும் ஜெபம், இனி பேசுவதற்குப் புனைவு வார்த்தைகள் ஏதும் இன்றி தேவையை மட்டுமே கொண்டிருப்பவரின் ஜெபம். நற்செய்தி கூறுகிறது: இயேசு உடனடியாகத் தம் கரத்தை நீட்டினார்.

உடனடியாக. பேதுரு காரணம் விளக்கிய பிறகு அல்ல. அவர் தன் தகுதியை நிரூபித்த பிறகு அல்ல. புயல் ஓய்ந்த பிறகு அல்ல. கிறிஸ்துவின் பதில் உடனடியாக இருக்கிறது.

இது நமக்கு மிகவும் முக்கியமானது; ஏனெனில் பலர் இறைவனைத் தொலைவில் இருப்பவராக, ஏமாற்றமடைந்தவராக அல்லது உதவி செய்யத் தயங்குபவராக மனதிற்குள் கற்பனை செய்கிறார்கள். ஆனால் நற்செய்தியோ, மனித பலவீனத்தை விட்டு விலகிப் போகாமல், அதை நோக்கி ஓடி வரும் இறைவனையே நமக்குக் காட்டுகிறது.

முதல் வாசகம் இறைவனின் பிரசன்னத்தைப் பற்றிய மற்றொரு படத்தைக் தருகிறது. எலியா மலையின் மீது ஆண்டவருக்காகக் காத்திருக்கிறார். பலத்த காற்றும், நிலநடுக்கமும், தீயும் தோன்றும். ஆனால் இறைவன் அங்கு இல்லை. இறுதியாக, "மெல்லிய அமைதியான குரல்" கேட்கிறது, அதில் எலியா இறைவனை அடையாளம் காண்கிறார்.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள உலகம் இரைச்சல் நிறைந்தது. முடிவற்ற கருத்துக்கள், வாதங்கள், கவலைகள், கவனச்சிதறல்கள். இரைச்சல் நம்மை ஆன்மீக ரீதியாகச் செவிடாக்கிவிடும். அருள் என்ற அமைதியான பிரசன்னத்தை நம்மால் அடையாளம் காண முடியாமல் போய்விடுகிறது.

ஒரு மனிதர் அமைதியைத் தேடி ஒரு துறவற மடத்திற்குச் சென்றார். இரண்டு நாட்கள் அமைதிக்குப் பிறகு, அங்கிருந்த துறவியிடம், "இங்கே எதுவும் நடக்கவில்லையே" என்று முறையிட்டார். அந்தத் துறவி புன்னகைத்து, "ஏனெனில், எப்போதும் நடந்துகொண்டிருக்கும் காரியங்களைக் கவனிக்கும் அளவுக்கு உங்கள் ஆன்மா இறுதியாக அமைதியடைந்து வருகிறது" என்றார்.

இது மிகவும் ஆழமானது. இறைவன் மறைந்திருப்பதில்லை; நாம் தான் கவனச்சிதறலால் அவரை உணரத் தவறுகிறோம். எலியா அனுபவித்த

அமைதி வெறுமை அல்ல; அது விழிப்புணர்வு. பயம் தன் சக்தியை இழந்து, உண்மை மீண்டும் வெளிப்படும் அமைதி அது.

இரண்டாம் வாசகத்தில் பவுல் அடிகளாரின் வார்த்தைகள் மற்றொரு கோணத்தைத் தருகின்றன. தான் நேசிக்கும் மக்கள், வாழ்வு தரும் உண்மையை அடையாளம் காணவில்லையே என்று அவர் மிகுந்த துயரத்தோடு பேசுகிறார். விளைவுகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையிலும் அன்பு செய்வதால் வரும் வலி அது.

பெற்றோருக்கு இந்த வலி தெரியும். நண்பர்களுக்கு இந்த வலி தெரியும். நேசிப்பவர் தவறான பாதையைத் தேர்ந்தெடுப்பதைப் பார்த்த எவருக்கும் இந்த இயலாமை தெரியும். விசுவாசம் அந்தத் துன்பத்தை அழித்துவிடாது. ஆனால் நம்பிக்கையிழப்புக்கு இடம் தராமல் துயரத்தைச் சுமப்பது எப்படி என்று கற்றுத்தருகிறது.

இன்றைய வாசகங்கள் அனைத்தும் சேர்ந்து ஒரு பொதுவான உண்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன: மனிதர்கள் தங்களுக்குத் தானே போதுமானவர்கள் அல்ல. வெளியேயுள்ள புயல்கள், உள்ளேயுள்ள சந்தேகங்கள், காயப்படுத்தும் உறவுகள் என அனைத்துமே நாம் எவ்வளவு வரம்பிற்குட்பட்டவர்கள் என்பதை நினைவூட்டுகின்றன. ஆனால் அந்த உணர்வு விசுவாசத்தின் முடிவு அல்ல; அதுவே அதன் தொடக்கம்.

ஏனெனில் கிறிஸ்தவம் என்பது புயல்களை
வென்றெடுக்கும் பலசாலிகளின் கதை அல்ல; புயலின்
நடுவில் தவிக்கும் பலவீனமான மனிதர்களை நோக்கி
வரும் உண்மையுள்ள இறைவனின் கதை.

நற்செய்தியின் மையத்தில் இருப்பது பேதுருவின்
தோல்வி அல்ல, கிறிஸ்துவின் பிரசன்னமே! இயேசு
தண்ணீரின் மேல் நடந்து வருகிறார். இயேசு தைரியம்
தருகிறார். இயேசு கரத்தை நீட்டுகிறார். இயேசு படகில்
ஏறுகிறார். அவர் படகில் ஏறியதும் காற்று அடங்குகிறது.

இந்த வாசகங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றிணைக்கும் ஒரு
இறுதிப் படிமம் உள்ளது: பரந்த கடலில் ஒரு சிறிய படகு;
பயந்த சீடர்கள்; புயலைத் தாண்டி நீளும் ஒரு கை;
அமைதியைக் கேட்கும் எலியா; இரக்கம் என்று
உணரும்வரை ஆபத்தாகக் கருதப்பட்ட ஒரு கலங்கரை
விளக்கம்.

அந்த பிரெட்டன் மீனவரின் பிரார்த்தனை மீண்டும்
ஆழமான அர்த்தத்தோடு நினைவுக்கு வருகிறது:
**"இறைவா, உம்மால் படைக்கப்பட்ட கடல் மிகவும்
பெரியது; எனது படகோ மிகவும் சிறியது."**

ஆம், கடல் பெரியதுதான். ஆனால் கடலைப் படைத்தவர்
அதைவிட பெரியவர்! பயம் நம்மைக் கீழே
இழுக்கும்போதெல்லாம் பேதுருவை நோக்கி நீண்ட
கரங்கள் நம்மை நோக்கியும் நீள்கின்றன. **ஆமென்.**

Prepared by: **Fr. Paul Julian**, Perth ,Australia

and Translated by: **Leonard Arulandhu**, Holy Family Church, Chennai